



טלי, 1997, שמן על בד 132x101.5



דיוקן, 1998, שמן על בד 132x101.5



דיוקן, 1997, שמן על בד 75x45

אסנת בן-שלום מציגה בכברי דמויות שמרכיבות את חייה. בחלל הגלריה נוכחים גם שני ציורים שצייר אביה, אורי רייזמן ז"ל, דיוקן עצמי ודיוקן אמה, שאביה הוסיף לה הילה כתומה לאחר מותה.

הרצון של אסנת לדבר עם העוצמות הייחודיות של אביה, ולהיפגש איתן פנים אל מול פנים הוא מפגש אמיץ ויוצא דופן.

אסנת בן-שלום מציירת ציור שהוא הצעה נשית אל מול עבודותיו של אורי רייזמן. ציור פסטלי בעל רכות מוארת, שמקורה בשכבות הצבע התחתונות.

את סוד "ההארה" למדה מאביה. "זה תהליך של כיסוי ומריחה, כל מריחה צריכה להיות משלימה של השנייה, קצת יותר בהירה, ואז בסופו של דבר אפשר להגיע לריצוד מקסימלי" (אורי רייזמן).

הציור הוא דרך מרתקת לקירבה. לכניסה לתוך טריטוריה אחרת, מעין "קודש קודשים" שבו מתנהלת שיחה עמוקה, בין יוצר ליוצרת על סוד הצמצום, ההשטחה, התנוחה הנכונה, בחירת המרחק האינסופי והאפסי גם יחד, ועל כוחו של הצבע.

אסנת מצליחה ליצור חומר שהוא כמעט אנטי חומר. מצב של נמסות. חלל ריק. קומפוזיציה סטטית, מקום של בדידות, של געגוע, של כאב הנגיעה בחומר - במציאות, הפחד הגדול מפני טשטוש פניו של הזכרון. כי הפרטים המקיפים את האדם מקנים לו את ממשותו.

בקצות העצבים הרוטטים שהצבע הפסטלי יכול לשר, בונה אסנת את דמויותיה.

אורי רייזמן, צייר דיוקנאות בישירות ובאינטנסיביות כמעט עד קצה גבול היכולת. אסנת, בתו, מצלמת את הדמויות, מרחיקה ומגנה על עצמה מפני הקירבה שבמקרה של אביה היתה מאיימת מאד. אסנת מתחילה את הציור עם אותן אוקטבות גבוהות של אנרגיית צבע, אבל מכסה ומכסה את עצמת הצבע. "אני כל הזמן מתרחקת ומתקרבת לציור של אבא שהיה מאד טוטאלי".

"בזמן הציור אני מדברת עם עצמי ומדברת עם אבא שלי. אנחנו יודעים על מה אנחנו מדברים. אבל את הדיבור הזה, יש לי צורך להסתיר".

יש בציור מצב של השתקה והקפדה על שליטה עצמית. מעין מחוייבות נשית ואמהית לחיים. שלא לצלול אחרי המעוף, למקום העליון בו נפגשים עם השמש השורפת, הממיסה, עליה דיבר ג'ורג' בטאיי. יש תחושה שעברו הצבעים האקסטטיים ערבול חזק ונשמעו לרגע למרותה של הציירת, אך בכוחם הרב הם פורצים באנרגיה בהירה, כמו "אור על פני תהום", ובוראים את הדמות המצויירת.

דרורה דקל